

fængsel, Sikkerhedsforvaring, Arbejdshus og lignende, forekommer det mig ganske afgjort, at saadanne Bestemmelser som f. Eks. med Hensyn til Ungdomsfængsel skal træffes i Medfør af Forslagets § 48, hvorefter Dommen kun gaar ud paa Anbringelse af den paagældende i Ungdomsfængsel, medens der senere skal træffes Bestemmelser indenfor Lovens Rammer: et Aars Minimum og tre eller fire Aars Maksimum, om Ophævelse af den paagældende Foranstaltning. Der er dør Tale om en Afgørelse, der ganske givet er et Domstolsspørgsmaal. Og hvad ikke i saa Henseende fremgaar af § 48, fremgaar i hvert Fald af § 49, hvorefter Forholdet er det, at hvis en i Ungdomsfængsel indsat Fange, naar mindst to Maaneder af Straffetiden er forløbet, findes uegnet til videre Behandling i samme, kan det besluttes, at Overførelse til almindelig Fængsel skal finde Sted, og der kan da indenfor Lovens Strafferamme træffes Bestemmelse om, hvor længe Fangen skal forblive i saadant Fængsel. En saadan Afgørelse, som den højtærede Minister her foreslaar henlagt til Administrationen, til Justitsministeriet, medens Kommissionen havde foreslaaet den henlagt til Fængselsretten, er virkelig en Afgørelse, der ganske maa sidestilles med Idømmelse af Straf. Det er utvivlsomt et Domstolsspørgsmaal, Justitsministeren her foreslaar henlagt til Administrationen, og derfor forekommer det mig, at den højtærede Minister, der jo har studeret Oplysningstidens Filosofi, ogsaa maa kunne bringes til den Erkendelse, at ikke blot i de Tilfælde, hvor Ministeren er rede til Forhandling, nemlig hvor der er Tale om Sikkerhedsforvaring, men ogsaa hvor der er Tale om Ungdomsfængsel, og maaske ogsaa hvor der er Tale om Arbejdshus, er det en urigtig Flytning, der er foretaget fra Fængselsrettens, altsaa Domstolens, Competence til Administrationens Competence. Og naar den højtærede Minister heroverfor anførte, at man maatte smile ad den Opfattelse, der nu gjorde sig gældende, hvorefter man kunde være tilbøjelig til at antage, at den Dag, Fuldmægtig X i Justitsministeriet pludselig avancerede til en Domstol eller til Landsretten, skulde han i væsentlig Grad befries for de menneskelige Skrøbeligheder, som ogsaa Justitsministeriets Embedsmænd kan være befængt med, saa maa det forekomme mig, at denne Betragtning var saare lidet afgørende. For saa vidt der deri kan ligge et Spørgsmaal om Domstolens Rekrutering, kunde det i og for sig være saare fristende at optage dette

Spørgsmaal til nærmere Drøftelse. Der er for mit Vedkommende ikke nogen Tvivl om, at naar f. Eks. de engelske Domstole har den ganske overordentlige Autoritet og nyder den ganske overordentlige Respekt, som de nyder, hænger det ikke blot, hvad det gør i første Række, sammen med hele det engelske Samfunds Natur og Struktur; men ogsaa for en Del med den Maade, hvorpaa de engelske Domstole rekruteres, og hvis vi kunde komme ind paa en Rekruteringsmaade med Hensyn til Domstolene, hvorefter man i noget mindre Grad tog Medlemmerne fra Centraladministrationen og Justitsministeriet og mere tog dem ude blandt Folk, som i det praktiske Liv har haft Lejlighed til at lære Mennesker og Forhold at kende, saa tror jeg, at det vilde være af overordentlig Betydning ikke mindst under Hensyn til de Krav, som vil blive stillet til Domstolene, naar dette Lovforslag er gennemført. Det vilde imidlertid føre for vidt her at komme ind paa denne Side af Sagen, men det, som det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke har ret Øje for, er den Omstændighed, at Domstolene, bortset fra de menneskelige Skrøbeligheder, der naturligvis ikke forsvinder fra en Mand, den Dag han bliver Dommer, har en ganske særlig Stilling, som Grundloven ganske bevidst har givet dem i Forfatningen, den Stilling, der følger af Grundlovens § 71, at Dommerne ikke kan afskediges. Den Uafhængighed, Dommerne derigennem faar, burde i hvert Fald bevirke, at de havde en ganske særlig Evne til at modstaa de Stemningsbølger, der af og til opstaar, og som kan være stærke den ene Uge og i næste Uge være slaet over i deres Modsætning. Disse Stemningsbølger, der er saa overordentlig farlige netop for den objektive Bedømmelse af Mennesker og Forhold — den objektive Bedømmelse, der er af saa overordentlig stor Betydning netop i Strafferetsplejen —, skulde Domstolene derigennem, at Dommerne er sikret paa den Maade, som Grundloven sikrer dem, have ganske særlige Betingelser for at modstaa. Og det er jo hele denne grundlovsmæssige Stilling, der i saa Henseende er givet Domstolene, der efter min Opfattelse bevirker, at man vedblivende maa være af den Opfattelse, at den frie Adgang til uafhængige Domstole betyder en saadan Garanti for, at Borgerne behandles uden Vilkaarlighed, at man ogsaa overfor de Spørgsmaal, der her foreligger, vedblivende maa være yderst betænkelig ved at gaa saa stærkt i Retning af at overlade disse Spørgsmaal til Administrationen, som den højt-